

INHOUD

Voorwoord 3

ACTIEF

Lege gangen, maar geen lege hoofden 4

Corona-acrostichons 7

SP.Ace eerste raketvlucht 16

INFORMATIEF

Barbara Gatz: "Graag voor mensen zorgen" 8

Een ervaring om vlug te vergeten! 10

Schakeltjes 12

Lief en leed 13

SPORTIEF

Clara Golfa, een hoogspringtalent 14

CREATIEF

Verhaal in beeld: Orpheus & Eurydice 18

Errare humanum est... 23

Cover voor- en achteraan:
schoolse sfeerbeelden in deze vreemde tijden

COLOFON

SCHAKEL

juni 2020

driemaandelijkse tijdschrift
van het Sint-Pieterscollege

REDACTIE

Erik de Schrijver

Hans De Valck

Willy Goossens

Greet Walschap

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

tel. 02/426 85 15

fax 02/425 47 50

E-MAIL

ASO@sint-pieterscollege.be

ADMINISTRATIE

secretariaat van het college

DRUK

Leleu Group

FOTO's

Johan Pijpops

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Freya Coppens

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

VOORWOORD

Ik ga nog steeds niet naar school en ik mis nog steeds

- de glimlach van Helmut aan de ingang
 - tot de vaststelling komen dat je dat kaartje nodig hebt om 'sesam open u' te doen aan de glazen deur
 - het klein gelukske als er aan die glazen deur toevallig een collega passeert die wild begint te zwaaien met zijn armen en zo de deur opent zodat je je zoekactie naar het kaartje kan staken
 - de dans met een collega bij de kopieermachine om aan je kopies te geraken
 - de deur naar de speelplaats die galant wordt geopend door een leerling
 - de leerlingen die op het trapje van Xavier zitten als de deur dicht is
 - anders: de open deur naar het bureau van Xavier
 - de leerlingen die aan de deur van de leraarskamer staan te wachten om taken te laat af te geven
 - de deur van de leraarskamer die je nog steeds met veel voorzichtigheid moet openen omdat er iemand achter kan staan met koffie in zijn handen
 - de blik op de ronde tafel waar de aanwezige collega's de eerste gezelligheid bieden
 - de gematigde snelheid waarmee je langs de valven moet lopen want anders 'ga je waaien'
 - de 'goeiemorgen' van Annie die onze borden- en bekerrommel voor de zoveelste keer heeft opgeruimd
 - de kastjes die ondanks alles toch steeds te klein blijken voor al die papieren die je hebt
 - je eigen kastje waar blijkbaar toch nog een laatste koekje in zit als je grote honger hebt
 - de collega die je een koekje aanbiedt als je laatste koekje toch de vorige keer opgepeuzeld is
 - 20 cent voor een koffie
 - de collega die je 20 cent biedt voor een koffie en zegt dat ie het geld niet moet terug hebben
 - de geur van de koffie
 - de interessante keuze aan bekers in de kast
 - het 'opgelet voor je hoofd ik ga iets uit de kast nemen'
 - de keurige bedrijvigheid waarmee 's morgens vroeg voor de eerste bel al toetsen worden verbeterd
 - het gekir en gekeuvel aan de tafels
 - de verschillende accenten die verraden hoe vroeg de collega's opgestaan zijn om de lange treinrit te ondernemen tot Jette
 - de krant die opengeslagen wordt zonder echt gelezen te worden
 - het gezocht aan het overzicht met de toezichten
 - de steun aan elkaar als we zeggen dat we het wel aankunnen om vier klassen tegelijk op te vangen in de polyzaal
 - de zoemer
 - de schoolbel
 - de bel die afgaat als je net de brug tussen de A- en de B-blok oversteekt
 - het zicht op een drukke speelplaats
 - het mierennest op de speelplaats dat na twee bellen netjes in rijen komt staan
 - de vermoeidheid die verdwijnt eens je bezig bent met lesgeven ...
- En zo kan ik nog lang doorgaan...

Els Van Petegem

ACTIEF

Lege gangen, maar geen lege hoofden

“Hoezeer ik ook uitkeek naar de gezellige babbel met onze directeur, die dit interview zeker zou opgeleverd hebben, ook hier stak COVID-19 stokken in de wielen. Zoals nagenoeg het hele schoolse gebeuren, werd dus ook dit interview noodgedwongen digitaal afgenomen, en werd de inhoud wat eenzijdiger toegespitst op deze laatste maanden dan oorspronkelijk vooropgezet was. Wie weet, misschien kunnen we volgend schooljaar wel onbezorgd een tweede luik publiceren?”

Het is een hele uitdaging voor elke directie om met zo'n onuitgegeven scenario geconfronteerd te worden. Het ene moment zonder richtlijnen, het volgend moment om je oren geslagen met draaiboeken... en dan toch wel heel zware knopen te moeten doorhakken: hoe beleef jij deze situatie?

Vrij goed, we hebben vanaf dag 1 met het bestuurscomité en de graadcoördinatoren

Graadcoördinatoren vergaderen op veilige afstand in de buitenlucht.

geprobeerd om een antwoord te formuleren dat past bij onze school. We wilden er absoluut voor zorgen dat dit geen verloren schooljaar zou worden en dat iedereen nog de nodige uitdaging en ondersteuning zou krijgen. Leerlingen, ouders en leerkrachten moesten zo snel mogelijk duidelijkheid krijgen over het verdere verloop van het schooljaar.

Het werd een hele puzzel omdat we in onze organisatie rekening dienden te houden met onze lagere school en de collega's van Saint-Pierre. Zo hebben we bijvoorbeeld moeten zorgen voor afzonderlijke ingangen en overal éénrichtingsverkeer ingevoerd. Onze preventieadviseur heeft flink wat overuren mogen draaien.

We hebben onderweg wat moeten bijsturen maar uiteindelijk heeft ons oorspronkelijke plan stand gehouden. Onze keuze voor een dagelijkse vaste structuur met 4 lesuren in de voormiddag in combinatie met steunlessen in de namiddag online en op school voor een beperkt aantal leerlingen is achteraf gezien ook de juiste keuze geweest. De nood aan structuur bij de leerlingen bleek in deze vreemde tijden nog groter dan anders.

Als directie is het fijn dat we kunnen terugvallen op een sterk team en goede participatieorganen die mee nadenken over de te volgen weg. De snelle en doorgedreven digitalisering maakt dat je als directie plots veel minder grip hebt op de werking van de school. In deze crisismomenten valt de betrokkenheid van ons team nog harder op dan anders. De snelheid waarmee we zijn overgestapt naar digitaal onderwijs en leerkrachten zijn beginnen goochelen met Smartschool Live, Google Meet, Zoom,... is toch iets waar we trots op mogen zijn.

Met regelmatige formele en informele leerlingen- en oudercontacten hebben we ook getracht om de communicatie met ouders en leerlingen intact te houden. Leerlingen die het emotioneel wat moeilijker hadden door het plots wegvallen van de vele sociale contacten werden opgevolgd door de klastitularissen en de leerlingenbegeleiding.

Ten slotte verdienen de leerlingen ook een pluim. De regelmaat waarmee ze sinds 16 maart de online lessen gevolgd hebben, mag ook onderstreept worden.

Hoe voel je je hierbij als mens? Macht hebben en machteloos staan liggen soms niet ver uit elkaar. Breng je je dagen nu door op een lege school? Is dat niet vervreemdend? Is de combinatie met je privé-leven er moeilijker op geworden?

Zoals vele mensen heb ik de eerste weken van de lockdown als een periode van welgekomen rust ervaren. Er was plots meer tijd om dossiers in orde te brengen en lange termijnwerk te verrichten. Ik ging er toen ook gewoon van uit dat we na

de paasvakantie terug gingen starten. 2,5 maanden later ben ik de lege gangen echt wel beu en mis ik de leerlingen en leerkrachten. In een school moet leven zijn.

Veel leerkrachten geven aan dat de grens tussen privé en werk wat vervaagd is. Binnen de school hebben we duidelijke afspraken wat Smartschool betreft, maar nu alles digitaal moet, is het moeilijker om daar een tijds kader aan te koppelen. Ik kan dat gevoel alleen maar bevestigen. Nieuwsbrieven kwamen de laatste weken op alle mogelijke uren van de dag en nacht binnen en je begint die dan ook onmiddellijk te lezen in de hoop de nodige informatie te ontvangen. Verder kwamen er toch wat extra avondvergaderingen bij om alle maatregelen met de preventiediensten te bespreken.

Op persoonlijk vlak hebben de aanslagen van 2016 een veel grotere impact gehad. Een klas laatstejaars van mijn vorige school was die bewuste dag onderweg naar de vtab voor een rondleiding. De grote meerderheid was

per ongeluk een metrohalte te vroeg uitgestapt en de andere leerlingen waren net het metrostation Maalbeek uit toen de aanslag gepleegd werd. We hebben die dag ontzettend veel geluk gehad.

De huidige crisis is moeilijk te vatten omdat deze zo lang duurt. Zolang je niet geconfronteerd wordt met besmette mensen in je familiale kring blijft het wat onwezenlijk. De laatste weken werden er al een hele reeks versoepelingen toegestaan behalve in de secundaire scholen en dit leidt tot verwarring bij leerlingen, ouders en leerkrachten.

Kan je al een voorzichtig beeld schetsen van hoe het volgend schooljaar eruit zal zien – onder voorbehoud van nieuwe coronaopstoten?

Eerst en vooral hopen we dat onze laatstejaars hun carrière op het college op een gepaste manier kunnen afronden nadat ze hun honderd dagen, bal en reis al hebben moeten opgeven. We voorzien hiervoor dan ook een aangepaste proclamatie op zaterdag 27 juni.

Een gewone schooldag en toch een bijna verlaten school.

Alle andere leerlingen worden op 29 en 30 juni op school verwacht voor een gezamenlijk klasmoment en een individueel leerlingcontact. Zo kan iedereen toch met een gerust gevoel de vakantie ingaan.

We zijn ook volop bezig met de organisatie van een zomerschool voor een 40-tal leerlingen van de 1ste graad. We leggen de focus op de leesvaardigheden en wiskunde en voorzien ook voldoende afwisseling met sport- en spelmomenten.

Het is nog niet duidelijk wat september brengt. Een normale start zou fijn zijn, maar aan de

“mondmaskermaatschappij” zullen we vermoedelijk niet kunnen ontsnappen. Uit voorzorg bekijken we ook of alle traditionele uitstappen van het 1ste trimester kunnen doorgaan. De ervaringen van de afgelopen maanden moeten ons in staat stellen om een eventuele tweede of derde golf op te vangen. We zullen alleszins moeten leren leven met een zekere vorm van onzekerheid. Er gewoon van uit gaan dat volgend schooljaar alles weer bij het oude zal zijn, lijkt een illusie... al hopen we daar natuurlijk wel op.

Greet Walschap
Xavier Lefevre

ACTIEF

Corona-acrostichons

Voor wie het nog niet wist: een acrostichon is een naamdicht, dus een gedicht waarvan de eerste letters van iedere regel achter elkaar gelezen zelf ook een woord of zin vormen. Deze vijfdejaars maakten gebruik van de letters van hun eigen voornaam om hun acrostichon met als thema 'corona' vorm te geven.

Stoer en strak sta ik in mijn basketbal-tenu.
Hopeloos want Corona kwam out of the blue.
En ik was zelfs gemotiveerder en energieker.
Met mijn Fresh Air jersey en mijn nieuwe sneaker.
Spektakelvrij is het einde van het seizoen.
En van de drafts moest ik afstand doen.
Dit seizoen speel ik dus basketbal op mijn koer.
Inderdaad zelfs geen afscheidstoer.
Niemand kan dit vatten.
Enkel onze gezondheid naar waarde schatten.

Shemsedine Boughaleb 5 MTWE

De eerste dagen was ik content
Onder een dekentje, niets te klagen
Ontspannen op elk moment
Rustig door de dagen
Maar al snel begon het te vervelen
Alles werd saai, niet te verdragen
Actief het nieuws volgen met velen
Razend benieuwd, snakkend naar vrijheid
Iedere dag weer nieuwe besmettingen tot mijn grote spijt
Tevergeefs, we zitten hier nog een tijd

Maarit Vandenberghe 5LAWI

Dinsdag is heel die miserie begonnen
Opeens allemaal onder ons dak gedwongen
Op uitzondering na van een paar helden
Rijden andere mensen nog zelden
's Ochtends opstaan zonder doel
Idioten op het balkon met hun gejoel
Mensen zonder masker apen elkaar na
Ook geen bezoek meer aan oma en opa
Niemand houdt echt van corona

Simon Garetier 5 ECWI

INFORMATIEF

Barbara Gatz: “Graag voor mensen zorgen”

Zes jaar geleden ruilde Barbara Gatz haar professionele leven als leerkracht Frans op het college in voor een totaal andere uitdaging. De net vijftig geworden gewezen collega startte toen in Vilvoorde als massagetherapeute haar praktijk SAMOOV op. Toen de coronacrisis toesloeg en haar werkzaamheden op ‘on hold’ werden gezet, bood Barbara zich in het zorgcentrum Vuerenveld in Wezembeek-Oppem aan als vrijwilligster.

Barbara, zelf ook oud-leerling van het college, kwam in september 1997 met heel veel enthousiasme de groep leerkrachten vervoegen. “Dat lesgeven heb ik altijd met hart en ziel gedaan. Misschien was ik op bepaalde momenten een beetje té gedreven. Ik stak heel gepassioneerd veel energie in mijn beroep, maar stilaan voelde ik dat het allemaal een beetje te veel werd. Het college was al lang mijn tweede thuis

geworden, toch werd het stilaan tijd voor iets anders. Nog langer blijven, zou nefast geweest zijn. Heel intuïtief voelde ik aan dat ik vooral iets wilde doen met mijn handen. Dat dan gecombineerd met het feit dat het zorgen voor mensen als een rode draad door mijn leven liep, zette me in de richting van de massage-technieken. Na een fantastische opleiding, waarin er

ruim plaats gemaakt werd voor mijn persoonlijke groei, besloot ik mijn eigen praktijk SAMOOV op te richten. Zo kon ik mijn dagelijks werkritme ook zelf regelen. Ik had nooit gedacht dat ik ooit als zelfstandige aan de slag zou gaan, de obligate administratie nam ik er met de glimlach bij. Het was de passie in mij die het haalde.”

“Aanvankelijk dacht ik me vooral met jongeren bezig te houden, vrij snel evolueerde mijn praktijk naar een heel breed publiek van diverse leeftijdsgroepen. In een stressvolle wereld waarin continu prikkels op ons afkomen, wilde ik een alternatief bieden onder de vorm van relaxatietherapie en de biodynamische cranio-sacraal therapie. Eigenlijk houd ik het zelf bij de term integratieve massage, waarbij ik naargelang de vraag van de klant mooi op maat kan werken. Wanneer ik op een dag vijf mensen behandel, zal het nooit tweemaal dezelfde massage geweest zijn. Soms is één woord genoeg om een probleem te begrijpen en er naar te handelen. Ik zoek ook steeds naar nieuwe uitdagingen door in deze materie almaar verder te studeren. Zo wil ik ook graag werken met mensen die palliatief zijn, die aan kanker lijden of die dementerend zijn. Vooral mensen helpen die in hun laatste levensfase zijn terechtgekomen, boeit me enorm. Zelfs een heel zachte massage kan daar wonderen doen.”

Toen de praktijk midden maart noodgedwongen voor een

tijdje dicht moest, lagen er snel andere plannen op tafel. Zo ging Barbara enkele halve dagen per week haar hulp aanbieden in de plaatselijke bio-winkel. Maar er was nog meer. “Het Rode Kruis had een oproep gedaan naar vrijwilligers in de woonzorgcentra. Ik twijfelde geen moment en ging me in Wezembeek-Oppem aanbieden in het WZC Vuerenveld. Natuurlijk moest ik er op slag nog alles leren. Ik mocht meteen beginnen met het eten geven aan een aantal hulpbehoevende bewoners. Verder bestond mijn taak in het dekken en afruimen van de tafels, bedden opmaken, eten ronddragen en met de bewoners wandelen. De eerste week was het nog aanpassen, maar stilaan vond ik er mijn draai. Van zo’n wandeling in alle rust en stilte met een bewoner kon ik echt genieten. Na een tijdje kon een aarzelend gesprek zelfs overslaan in filosofische overwegingen. Ook de wandelingen met de bewoners uit de gesloten afdeling, waren gewoon heerlijk. Tijd hebben voor die mensen, luisteren naar hun verhalen, kijken naar de foto’s van hun geliefden, veel hoefde dat niet te zijn. De dankbaarheid die ik van die

mensen ontving, was meer dan hartverwarmend.”

“Ik zag er ook hoe iedereen in het centrum zijn uiterste best deed om het de bewoners zo aangenaam mogelijk te maken. Neen, ik was zeker niet de heldin. De echte helden zijn de verpleegsters, de zorgkundigen, de dokters, het poetspersoneel, de technici die dag en nacht in de weer zijn. Ik heb in al die weken enorm veel bijgeleerd in een opperbste sfeer. Mensen helpen, is altijd mijn droom geweest. Ik ben echt blij dat ik deze droom ook daar heb kunnen waarmaken.”

Willy Goossens

INFORMATIEF

Een ervaring om vlug te vergeten!

Vrij snel werd duidelijk dat de zorgsector een rode draad zou vormen in het leven van Julie. In het eerste middelbaar sloot zij zich aan bij de jeugdafdeling van het Rode Kruis. Toen ze na het vierde jaar een nieuwe richting mocht kiezen, besloot ze naar het college in Jette te trekken om er de afdeling Menswetenschappen te volgen. Daar sloot zij zich aan bij een groepje dat tijdens de middagpauze een bezoekje mocht brengen aan een rusthuis uit de buurt. In 2001 verliet Julie het college en schreef zich in aan de Erasmushogeschool in Brussel, meer bepaald in de afdeling vroedkunde. Nu werkt ze al zestien jaar in het ziekenhuis Sint-Maria in Halle. Toen de eerste coronapatiënten daar opgenomen waren, werd Julie zelf getroffen door het virus.

“Ik wist dat het virus snel verspreid kon worden, daarom verwittigde ik familie en

vrienden dat ze erg voorzichtig moesten zijn. En toch zou ik het zelf aan de lijve ondervinden. We hadden alle nodige hygiënische maatregelen nauwgezet gerespecteerd maar, ondanks alles, gebeurde het. Ik was bang om mijn gezin te besmetten, vooral omdat onze jongste zoon Tobias die het syndroom van Down en een afwijking aan hart en longen heeft, heel kwetsbaar is. Hij ligt

soms weken aan een stuk in het ziekenhuis. Zes dagen later, na de eerste lichte symptomen, voelde ik mij plots heel slecht en mijn huisarts besliste om mij naar de spoedafdeling van het UZ Jette te voeren. Twintig minuten later lag ik al aan het zuurstofapparaat met een heel team om mij te verzorgen. Mijn man die ook besmet werd, kon gelukkig de zorg voor onze drie kinderen nog op zich nemen.”

In het ziekenhuis kon niemand Julie gerust stellen. “Nooit heb ik mij zo ellendig gevoeld! Normaal weet het personeel hoe een bepaalde aandoening kan evolueren, maar nu gaven ze eerlijk toe dat ze het niet konden voorspellen. Ik kon de slaap niet vatten, mijn hoofd was nooit rustig. Wanneer ik het zuurstofapparaat even mocht ontkoppelen om naar het toilet te gaan, moest ik naar adem happen en hoestte ik vreselijk.”

Covid-19 raakte Julie niet alleen fysiek, ook mentaal kreeg zij het hard te verduren.

“Normaal ben ik heel temperamentvol maar de sterke vrouw die ik normaal ben, was plots verdwenen. Ik herkende mezelf niet meer, had de moed niet om te vechten en zag het even niet meer zitten. Ik moedig anderen altijd aan om positief te blijven maar nu dacht ik al aan afscheidsbrieven voor mijn kinderen Kobe, Anabel en Tobias! Een hele reeks doemscenario’s flitsten door mijn hoofd.”

Omdat haar toestand gelukkig positief evolueerde en ze zelf verpleegster is, mocht Julie na een week terug naar

huis in Schepdaal waar ze met haar gezin woont: “Ik was nog wel afhankelijk van een zuurstofpomp maar bij mijn thuiskomst was alles al geregeld. Het duurde nog een tiental dagen eer ik mij beter begon te voelen en stilletjes kon genieten van de lockdown samen met mijn gezin. Wandelen, spelen in de tuin, zuivere lucht inademen, al die kleine dingen deden gewoon veel deugd.”

Rond 18 mei keerde Julie terug naar haar vertrouwd ziekenhuis waar ze zich al zestien jaar met hart en ziel inzet. De draad kon weer opgenomen worden. “Alles is eigenlijk heel vlot verlopen. Het was ook vrij druk en ik moest er meteen in vliegen. Mijn collega’s waren heel blij dat ik terug was en overstelpten mij met nieuwsgierige vragen. Ongerust of angstig was ik niet. Ik had er weer veel zin in en de spierpijn na mijn eerste nachtshift was weer snel vergeten. Ik doe alleen nachtdiensten, op die manier hoef ik eigenlijk zo weinig mogelijk beroep te doen op familie en vrienden. Die hebben mij de laatste vier jaar al ontzettend veel geholpen. De

combinatie van het werk in het ziekenhuis, het huishouden en de omkadering van Tobias zou zonder hen niet mogelijk zijn. Daar ben ik hen enorm dankbaar voor. De opvoeding van een kindje met het down syndroom is immers heel intens. Logopedie, kinesithérapie, controles in het ziekenhuis, al die activiteiten maken dat we een heel drukke agenda hebben. Tobias gaat nu enkele dagen per week naar school, we proberen hem zoveel mogelijk zoals onze twee oudste kinderen te behandelen en dat lukt heel behoorlijk. Het vergt heel wat inspanningen, maar het loont, we zijn bijzonder trots op onze kleine man.”

Suzanne Otte

SCHAKELTJES

VWO-zilver voor Vincent Batens

Vincent Batens mag heel fier terugblikken op zijn deelname aan de Vlaamse Wiskunde Olympiade, waar hij met de zilveren medaille gelauwerd werd. In totaal werden vier gouden en vijf zilveren medailles uitgereikt. "Ik had de online-proclamatie met een bang hartje afgewacht", aldus de leerling van 6 Grieks-Wiskunde. "Ik dacht eerder aan brons maar uiteindelijk veroverde ik toch een plaats in de top-9."

Taalwedstrijd KUL

Zoals elk jaar nam onze

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

school deel aan de Taalwedstrijd voor Frans, georganiseerd door de KUL. Dit jaar kwamen maar liefst 4 van de 10 finalisten uit onze eigen biotoop! Een bijzonder knappe prestatie van Sabrine (6HUM), Zoélie (6HUM), Manon (6LAMT) en Julie (6WEWI)! Julie verdedigde zelfs haar doordachte presentatie over "L'enfer c'est les autres?" bij de vakjury van de KUL. Petje af!

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

Minecraft

Een paar jongens van 6 wiskunde hebben zich tijdens deze corona-periode beziggehouden met het nabouwen van B11 in Minecraft, een gaming platform (zoiets als lego op de computer waarin je zelf een 'wereld' kunt opbouwen). De makers zijn: Jasper Kochuyt en Alexandre Paice van 6 wewi en Florens Thirion, David De Ridder en Stan Gneo van 6 lawi.

SCHAKELTJES

LIEF & LEED

Overlijdens

17/03/2020: Hilda Augustinus, echtgenote van Marcel Campine (oud-Ik)

14/04/2020: Patrick Finders-Binje , vader van Laudine Finders-Binje (2MOA),
Aurelie en Delphine (oud-IIn '12)

26/05/2020: Mohammed Rebiai Graidia, opa van Issam Bounedjar (1PLA)
en Nisrin Basli (1PLC)

Geboorten

23/03/2020: Charlotte, dochtertje van Jeroen en Katrien Vierendeel (Ik)

06/05/2020: Alice, dochtertje van Steffi van Wessel en Bart Spiessens (oud-IIn),
kleindochter van Greet Pas (oud-Ik)

SPORTIEF

Clara Golfa, een hoogspringtalent

Vorig jaar kreeg Clara Golfa, leerling van het zesde jaar Moderne Talen-Wetenschappen, de kans om haar Brusselse atletiekclub Excelsior in het Finse Tampere te vertegenwoordigen op de Europa Cup voor landskampioenen. “Een unieke ervaring was dat”, aldus de gedreven hoogspringster. “Ik hoopte nu op een stevig zomerseizoen, maar toen de lockdown van kracht ging, moesten mijn plannen voor een tijdje opgeborgen worden. Gelukkig mochten we vanaf midden mei weer op de piste trainen.”

Op dat kampioenschap in Finland was Clara met haar zestien lentes de allerjongste deelnemster. “Het was ook de allereerste keer dat ik naar het buitenland mocht voor een atletiekmeeting. Je kan het dan wel geloven dat ik me op die bewuste dag in mei met een grote dosis stress naar de hoogspringstand begaf. Op

sportief vlak had ik er dan ook veel meer van verwacht, maar alles bij elkaar was het een supertoffe reis waar ik een grote dosis ervaring heb opgedaan. Samen met atletiektoppers als hordeloopster Anne Zagré en marathonloper Koen Naert de kleuren van mijn club kunnen verdedigen, was voor mij echt uitzonderlijk. We logeerden samen met een aantal delegaties uit andere landen in

een grote jeugdherberg, waar ik de gelegenheid kreeg om met heel wat buitenlandse atleten in contact te komen.” De titel ging die dag naar een team uit het Sloveense Ljubljana. Excelsior legde beslag op de vijfde plaats.

Toen ze nog op de lagere school zat, was Clara vooral in de ban van de danslessen. Maar toen kwam er een ommezwaai.

“Vijf jaar geleden kreeg ik de gelegenheid om deel te nemen aan een atletiekstage. Dat vond ik pas leuk. Na afloop kwamen de organisatoren me vertellen dat ik heel wat aanleg had voor het hoogspringen, een discipline, waarvoor ik nooit enige vorm van techniek had aangeleerd gekregen. Maar ook het lopen en de springnummers boeiden me. Met veel enthousiasme besloot ik een aansluitingskaart te tekenen bij Excelsior Brussel, de club met standplaats in het Koning Boudewijnstadion. Ik probeerde er zowat alle disciplines uit, ook het zeer technische hinkstapspringen, waarin ik intussen een persoonlijk record van 10,14 meter kan voorleggen. Maar uiteindelijk werd de focus op het hoogspringen gelegd. Mijn beste sprong leverde ik iets meer dan een jaar geleden in zaal met 1,63 meter.” In de officiële zomertabellen van 2019 staat Clara op de twaalfde plaats in de nationale ranglijst van de scholieren. Vanwaar die atletiekgenen precies komen, weet Clara niet. “Mijn vader heeft Congolese en Malinese roots, mijn moeder Belgische en Italiaanse.”

Na de wedstrijd in Finland rezen er echter twijfels. “Ik had die wedstrijd eigenlijk niet zo goed verteerd, waardoor ik toch wat aan zelfvertrouwen verloor. Daarenboven had mijn coach wegens gezinsuitbreiding tijdelijk vrij genomen. Ik besloot dan maar om de rest van de zomer aan me voorbij te laten gaan en me tijdens het indoorseizoen weer op gang te trekken. Ik was dan weer helemaal opgeladen om er deze zomer als eerstejaars junior iets moois van te maken toen ik door corona een halt werd toegeroepen. Trainen in de club ging niet meer. Van mijn coach kreeg ik wel geregeld een programma mee om thuis

uit te voeren. Ik moest onder meer werken aan de kracht in de armen en de buikspieren. Meer dynamiek in de spieren brengen, luidde de opdracht. Ik ging natuurlijk ook lopen. Geen kilometers uiteraard zoals de afstandslopers, maar korte en snelle opdrachten. In mijn woonplaats Koningslo vond ik een aangenaam bosparcours, waar ik me gedurende zowat een kwartier kon uitleven. Lopen zo snel ik kon, was mijn motto. Dat was precies wat ik nodig had om een nieuwe drive te vinden. Natuurlijk was ik superblij toen ik me midden mei weer in het stadion mochten melden. Voor specifieke doelen, is het nog een beetje afwachten, maar hopelijk kan ik me in de late zomer nog eens in competitie tonen.”

Na de grote vakantie wil Clara de studies aanvatten voor milieu- en preventie manager. “De problematiek rond het milieu heeft me altijd geboeid. Daar wil ik dan ook graag werk van maken.” Daarenboven zit haar moeder eveneens in deze branche, zodat de appel allicht ook nu niet ver van de boom valt.

Willy Goossens

ACTIEF

SP.Ace eerste raketvlucht

Ruimtevaart is op onze school al lang niets nieuws meer. Experimenten die aan boord van ballonnen grens van de ruimte gaan verkennen, SP.Ace doet het al 15 jaar. Die experimenten zijn er in die tijd wel enorm op vooruitgegaan: betrouwbaarder, groter, zwaarder en vooral veel meer geavanceerd (zowel in hun wetenschappelijke ambitie als in hun technologie). Maar vliegen op een raket tot ver voorbij de aardse atmosfeer? Nee, dat was nog nooit gebeurd.

Tot dit schooljaar. Want in de marge van het ESA-symposium van 2019 (zie vorige Schakel) was met het Europees Ruimtevaartagentschap ESA overeengekomen dat er in het najaar een klein experiment van onze school meekon met de Texus-56 raket die dan zou gelanceerd worden vanuit Kiruna, in het noorden van Zweden. Maar de beperkingen waren zeer streng: maximum

200gram, maximum 3x5x10cm. Volledig autonoom (er zou geen startsignaal gegeven worden), en de lancering zou mogelijk moeten uitgesteld worden door slecht weer (Kiruna ligt boven de poolcirkel en het weer in november is soms bar slecht). Dat laatste had als supervervelend gevolg dat het experiment pas mocht starten bij de lancering, anders kon de batterij 'plat' geraken. Maar

hoe detecteer je de lancering met een experiment dat pas mag aangezet worden na de lancering? Catch-22!

Deze uitdaging en die om in een zo klein doosje toch iets te bouwen dat nuttige metingen kon doen, werd opgenomen door Jasper Kochuyt en Alexandre Paice, beiden IIn uit 6Wetenschappen-Wiskunde. De elektronica was al deels

ontworpen vanuit hun SP.Ace engagement in het vierde en vijfde jaar. De schakeling zover miniaturiseren als hier nodig was, daar had onze samenwerking met de HEPL (Haute Ecole de la Province de Namur) al cruciale kennis voor opgeleverd, maar het werk moest nog gedaan worden natuurlijk. Jasper heeft dan maar beslist om van dit werk meteen ook z'n onderzoekscompetentie Fysica te maken, en hoewel de oorspronkelijk afgesproken datum om klaar te zijn net niet werd gehaald, mochten we toch op begrip rekenen bij de verantwoordelijken van ESA en DLR (Deutsche

Luft- und Raumfahrt) die het Texus-programma beheren. Het experiment mocht alsnog meevliegen mits het persoonlijk werd afgeleverd in Kiruna, en de integratie in de raket werd begeleid. En dus is leraar wetenschappen naar Kiruna getrokken om het AEGIS-stralingsexperiment te helpen monteren in de Texus-56 raket die een week later werd gelanceerd.

De raket bereikte in 31,7 seconden een snelheid van 7200 km/u en bracht 400kg instrumenten tot een hoogte van 256km*!

*Het vorige hoogterecord voor een experiment van SP.Ace stond op 37km en dateerde van 2018, toen een team van leerlingen naar de USA trok om hun Strains-experiment te laten vliegen op een ballon van NASA.

Erik de Schrijver

Wie meer wil weten over deze raketvlucht kan terecht op:
<https://bit.ly/SPlancing1>
<https://bit.ly/SPlancing2>
<https://bit.ly/SPlancing3>

CREATIEF

Verhaal in beeld: Orpheus & Eurydice

In deze tijden geef je de leerlingen wat meer vrijheid en verantwoordelijkheid. De opdracht 'verhaal in beeld' werd door de omstandigheden meteen ook de allerlaatste PO-opdracht van de leerlingen in het derde jaar. Zonder veel begeleiding gingen ze aan de slag. Er kwamen desalniettemin weer pareltjes uit.

Door het hele land werd de zanger Orpheus geprezen. Hij was de zoon van de koning van Thracië en had van zijn moeder Calliope, de muze van de dichtkunst, de gave van de zang geërfd. Wanneer Orpheus zong, kon niemand de goddelijke macht ervan weerstaan. Alle dieren in de natuur, de bomen, ja zelfs de gevoelloze stenen bracht de zanger in beweging met zijn stem. Grenzeloos leek zijn geluk, toen hij Eurydice, de schoonste van de Najaden, als vrouw tot zich nam.

Maar toch, hoe kort was dit geluk hun gegund! Toen de bekoorlijke nimf op het groene veld ten dans ging, werd zij door een adder gebeten, slechts een nietige wond had zij aan haar hiel, maar deze veroorzaakte Eurydice's dood.

Door smart overweldigd stond de zanger bij het lijk van zijn beminde vrouw. Een leven zonder Eurydice - zijn gedachten lieten het niet toe!

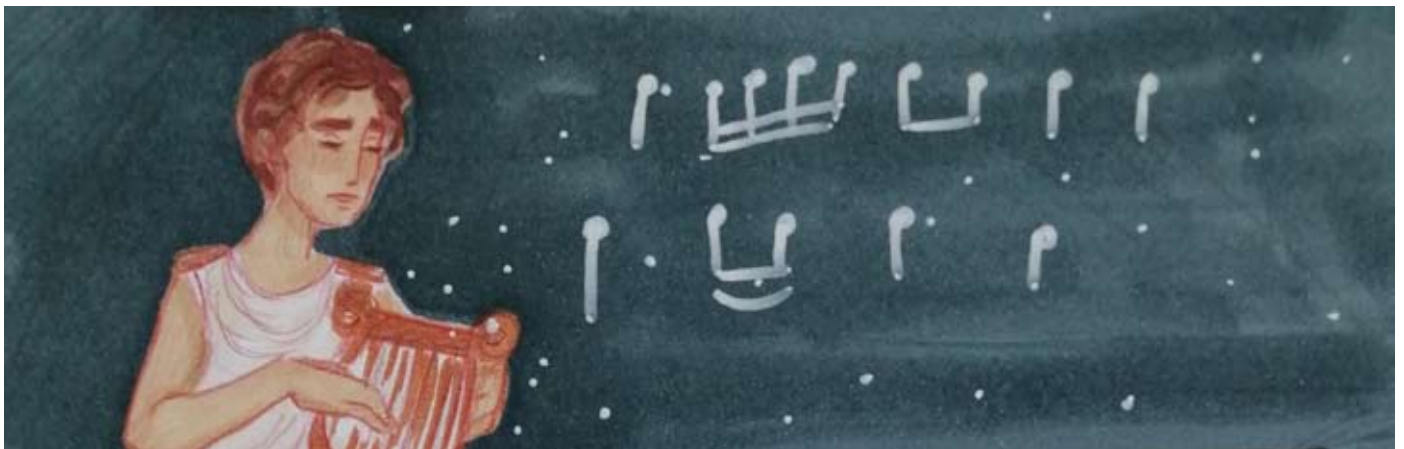

Toch durfde Orpheus een plan te ondernemen, zoals voor hem nog geen mens bedacht had. Hij zou in de onderwereld afdalen en de heerser over de schimmen smeken om zijn echtgenote aan hem terug te geven. "Hij kan mijn bede niet weigeren", sprak hij bij zichzelf, "wanneer hij ziet hoe groot onze liefde is."

Hoe zou Orpheus het strenge gemoed van deze god ontroeren? Hij nam zijn lier, sloeg de snaren aan en zong bij de goddelijke klanken: "O, gij die over de onderwereld heerst, aan wie wij sterfelijke mensen allen toebehoren, laat mij voor u treden, laat mij voor u de waarheid spreken. Geen ijdele nieuwsgierigheid voert mij hierheen in het duistere rijk, niet om de driekoppige hond Cerberus te boeien ben ik gekomen. De liefde brengt mij voor uw troon, de liefde voor mijn vrouw Eurydice, die mij zo wreed werd ontroofd."

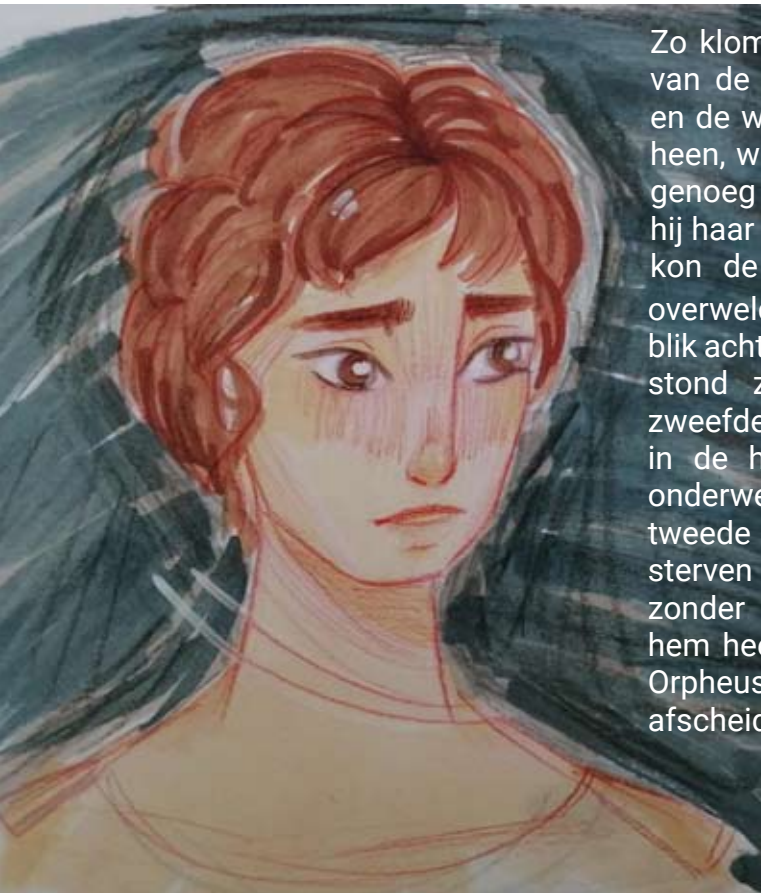
"Een giftige slang heeft haar in de bloei van haar jeugd weggerukt. Hoe heb ik in mijzelf gestreden om de mateloze smart als een man te dragen. Maar de liefde is sterker, ik kan mij daartegen niet verzetten. Heeft de god van de liefde ook macht over uw dodenrijk? Verhaalt men niet dat hij ook u, Hades, met Persephone heeft verenigd? Daarom smee ik u, god van de onderwereld, hier in het oord der huiveringën smee ik tot u: geef mij Eurydice terug om haar leven in het land van het licht te voltooiën!"

Het koningspaar was geroerd. Het was immers de eerste maal, dat een mens uit de bovenwereld - een mens van vlees en bloed - voor hen stond. Persephone keek haar gemaal vragend aan. Hades knikte toestemmend en dadelijk zond hij een van de schimachtige boden om Eurydice te halen. Met groot liefdesverlangen staarde Orpheus haar aan. Eurydice zelf kon zich niet inhouden, zo verrast was ze, en wilde zich in de armen van haar geliefde werpen. "Nog nooit hebben wij zoveel liefde gezien," sprak Hades, "hoor dus ons besluit! Orpheus, voer uw vrouw terug naar de bovenwereld en wees in een liefdevol huwelijk verbonden. Luister echter goed: kijk niet om, voordat je de onderwereld verlaten hebt en door de poort bent geschreden."

Zo klommen beiden dus omhoog door de zwijgende leegte van de onderwereld. Zij waren niet ver meer van het doel en de weg voerde steil opwaarts. Doodstil was het om hem heen, was zijn vrouw hem niet gevolgd? Had zij geen kracht genoeg om het steile pad te beklimmen? Vergeefs trachtte hij haar voetstappen te horen, maar er was geen geluid. Toen kon de zanger zich niet langer bedwingen, zijn zorg was zo overweldigend dat hij een blik achter zich wierp - daar stond zij voor hem, zij zweefde op en verdween in de huiveringwekkende onderwereld! Voor de tweede maal moest zij sterven en toch ging zij zonder enige klacht van hem heen. "Vaarwel, lieve Orpheus." klonk haar afscheidswoord.

Driemaal had het jaar zijn loop voltooid. Orpheus leefde eenzaam; hij vermeed de omgang met mensen. zijn gedachten waren nog geheel aan zijn geliefde Eurydice gewijd evenals de liefelijke tonen van zijn lier. Telkens wanneer hij de snaren aanroerde was het alsof het hele landschap begon te klinken.

Zo was hij eens op een vriendelijke heuvel gezeten met zijn lier in de hand. In de hele omtrek kwam het woud in beweging, de bomen kwamen naderbij en stelden zich op om de zingende godenzoon, terwijl ze hun schaduw schonken als dank voor zijn lied. Ook de schuwe dieren van het woud drongen zich om Orpheus, door de muziek gelokt.

Het was in die tijd dat de vrouwen van Thracië het feest van Bacchus, de god van de wijn, vierden. Zij stuitten op de zanger die ten midden van de bosbewoners zijn lier speelde. Niemand werd zozeer door de Bacchanten gehaat als hij die na de dood van Eurydice van geen liefde meer wilde weten. Schreeuwend en krijsend, met gillende bacchantische fluittonen overstemden zij het goddelijk gezang.

Van alle kanten stormden zij nu op hem af, en wat hun handen maar konden grijpen, slingerden zij naar de ongelukkige. De weerloze werd door stenen geveld. Zijn ziel zweefde omlaag naar het schimmenrijk, waar hij zijn geliefde in zijn armen sloot. Eindelijk mocht hij haar weerzien! En wanneer hij eens vooruitliep op het enge pad, mocht hij ongestraft naar zijn geliefde omkijken.

Door Anna Boonen
3GrLa

Errare humanum est...

... sed coronavirus diabolicum

Hopelijk past u in deze coronatijden de leesstrategie depressief lezen niet toe, ook al is er in België elk jaar een nieuwe regering en is het antoniem van Staatsveiligheid 'Staatsgevaarlijkheid'. Is dit het begin van de kritische cultuur?

Vele mensen werden sterfelijk ziek want het virus verspreed zich. We gingen in lockdown om het aantal overlijdenissen te beperken. Als je met corona opgeschept zit, vervaardig je van vorm en bestaat je lichaam uit been en vel. We mogen geen generaties mengen want de septuaginta, de mensen die ouder zijn dan 70 jaar, vormen een risicogroep. Evenals wie een tongpiercing heeft trouwens, want als die niet goed geëxecuteerd is, kan ze gevaarlijk zijn voor de gezondheid – al mag je niet iedereen globaliseren.

Van Brussel naar Parijs rijzen mocht plots niet meer, evenmin als peddelen tussen je woonplaats en je werk. De ramadan, de hoofdstad van het West-Romeinse Rijk, veranderde

ook van vorm. Spanje werd het zwaarst getroffen en dielf onder het spit. Ze kregen wel financiële hulp van Europa, rumoeren zeggen dat het bedrag rond de 3 miljoen euro ligt. En dat terwijl de Vlaamse dienst voor arbeidsbelemmering en beroepsbevolking liet weten dat de werkloosheid in België gestegen is!

Een voordeel voor de ketters, jonge Brusselaars dus, is dat het cultuurlandschap van Jette (dat in 1937 nog niet bestond) veranderde in een natuurlandschap en de natuur witte kaart kreeg.

Digitaal onderwijs stelde duidelijk een paar problemen aan de haak, zoals wanneer video's paarsgewijze gerangschikt moesten worden en je het paars niet vond. Maar voor wie niet afhakte, was het een kans om te leren werken met de nieuwste machinale vertaalmethode, de neurotische vertaling. Er was zeker geen braak aan interessante leerstof.

Het wordt een vreemde zomervakantie, want de Olympische Spelen, nochtans een onmisselijk keltisch feest waar de lamp de hele tijd blijft branden, zijn afgelast, evenals alle sportwijdstrijden. Op reis gaan naar de alpen zit er ook niet in, want de twee verblijfsmogelijkheden daar zijn de prijs en het transport. Gelukkig komen de kempen naar Vlaanderen en boeken hotels. In de kempen kan je wel wandelen op de bergen. Daar zijn veel groene toeristen, dus ook groentetoerisme. En voor wie ervoor kiest om thuis te blijven, is er de geruststelling dat boeken nog steeds gedrukt worden, alleen niet meer met een weefgetouw. En we blijven positief denken, want de oude nabije toekomst eindigt tenslotte wanneer het glasblazen ontdekt werd.

Prettige vakantie!

Greet Walschap

